

Taip jie ateina į Jerichą. O iškeliaujant jam su mokiniais ir gausinga minia iš Jericho, aklas („elgeta“ – šio žodžio nėra) Bartimiejus (Timiejaus sūnus) sėdėjo prie kelio prašydamas. Išgirdęs, jog čia Jėzus Nazarėnas, jis pradėjo garsiai šaukti: „Dovydo Sūnau, Jėzau, pasigailėk manęs!“ Daugelis jį draudė, kad nutiltų, bet jis dar garsiau šaukė: „Dovydo Sūnau, pasigailėk manęs!“

Morkaus 10, 46–48

Raštas mums atskleidžia dar vieną nuostabų dalyką: nors Batrimiejus ir yra aklas, tačiau jis ne kurčias. Jis negali regėti, bet sugeba išgirsti, ką reikia, tai įvertinti ir pritaikyti savo gyvenime. Greičiausiai todėl, kad Batrimiejus sėdėjo prie kelio, jis girdėjo, ką žmonės kalba ir apie Jėzų Nazarėną.

Tai, kokią nuomonę apie Jėzų turėjo šis žmogus, galime suprasti iš jo žodžių, kuriais vyras šaukė išgirdęs, kad pro šalį eina Jėzus. Atkreipkime dėmesį į tai, kad Jėzus buvo visuotinai vadinamas pagal gyvenamą vietą, iš kurios jis buvo kilęs, tačiau Batrimiejaus supratimu Jėzus yra kitoks, ir jis du kartus jam šaukia: Dovydo Sūnau, pasigailėk manęs!

Kodėl Batrimiejui Jėzus – Dovydo sūnus? Pasiklausinėjęs žmonių, jis turbūt nesunkiai sužinotų, kad Jėzus yra Juozapo sūnus, o jo motina – Marija. Ar ne kvaila yra šaukti žmogų neteisingai? Manychiau taip, bet tuo pačiu tai, kaip jis šaukia, parodo, kaip šis žmogus supranta Jėzų.

šventajame Rašte Dovydo sūnumis yra vadinami šie žmonės: Senajame Testamente tai genetiniai Dovydo sūnūs Amonas, Dovydo sūnus, kuris išprievartavo savo seserį, Absalomas, kuris vėliau keršijo už savo seserį ir sukilo prieš tėvą Dovydą, taip pat karaliumi tapęs sūnus Saliamonas ir Mokytojas, kuris surašė išminties knygą ir save taip pat vadina Dovydo sūnumi.

Naujajame Testamente angelas Dovydo sūnumi pavadina Jėzaus įtėvį Juozapą, Jėzų Dovydo sūnumi vadina evangelistas Matas, minia kelia klausimus apie Jėzų, bet neturi aiškios nuomonės: *Ar nebus šitas Dovydo Sūnus?* (Mt 12, 23), kanaanietė moteris į jį kreipėsi Dovydo

Jėzus eina pro šalį II

Parašė Artūras Rulinskas

Ketvirtadienis, 24 Sausis 2008 12:02

Sūnau (Mt 15, 22) ir dar keletą kartų minia Jėzui žengiant į Jeruzalę jam šaukė jį šiuo vardu.

Kaip matome, Naujasis Testamentas paryškina Dovydo Sūnaus prasmę – tai Dovydo sūnūs ne kūno, bet tos pačios dvasios atžvilgiu. Dovydas žmonių atminty išliko ne kaip karys ir ne kaip poetas, bet kaip Dievą pažinęs žmogus ir kaip Izraelio karalius. Dovydo Sūnus, turėtų būti pavaldėjęs Dovydo tikėjimą. Tarp žmonių Jėzų šitaip pavadino aklasis vyras ir pagonė moteris. Na ir ta pati minia, kuri taip emociškai sutiko Jėzų jam įžengiant į Jeruzalę.

Jėzus eina pro šalį ir mūsų gyvenime. Kaip mes jo šaukiame, kaip mes jį pavadintume pagal mūsų kultūrinį supratimą, gyvenimo patirtį? Vieni esame labai užsiėmę, dirbame valstybei arba turtingiems žmonėms, kurie iš mūsų labai daug reikalauja, arba plušame dėl savęs pačių, kad daugiau turėtume. Mes turime ką veikti ir todėl nematome ir negirdime praeinančio Jėzaus. Todėl žvelgiant iš Dievo pusės esame ir apakę, ir apkurtę, nors ir matome, ir girdime.

Paklausiu galbūt nepadoraus klausimo – ar tikrai aklumas yra nelaimė? Ar daugelis reginčiųjų nėra akli, nes jie mato tik tai, kas materialu? Iš nuogirdų girdėjęs ir supratęs, kad štai čia yra žadėtasis Dovydo palikuonis, aklasis yra regintis. Jeigu pasuksime kalbą savęs link, tenka klausti taip:

Kur mes esame ir ką mes darome? Ar šis mūsų gyvenimo būdas padeda mums pažinti Jėzų ir tai, ką jis gali padaryti? Jeigu taip, tuomet iš aklojo turėtume mokytis jį kviestis: *Dovydo Sūnau, pasigailėk manęs*

!